

N:o 38.

Af herr Carlborg, om anslag för åvägabringande af utredning och förslag i fråga om upphjelpande af det bohuslänska sillfisket.

Ehuru det nu är tretton år sedan det periodvis återkommande ymniga sillfisket vid bohuslänska kusten för denna gång tog sin början, hafva hvarken Bohuslän eller landet i sin helhet af denna sillfiskeperiod hittills tillskyndats några fördelar jemförliga med dem, som förra århundradets sillfiskeperioder medförde. De stora förhoppningar, som genom sillens insteg i bohuslänska skärgården 1878 års vinter väcktes till lif, hafva nästan helt och hållet blifvit svikna. Man hade anledning hoppas en uppblomstrande affärsverksamhet och deraf föranledda rikliga tillfällen till arbetsförtjenst i likhet med hvad som föregående sillfiskeperioder framkallat. Fordom strömmade massor af arbetare till sillfiskeplatserna i Bohuslän såsom de i vår tid sökt upp Kaliforniens guldfält, men hittills har det nuvarande sillfisket icke behöft söka arbetare från andra orter. Sillen har visserligen allt ymnigare i ofantliga mängder stött till vid vår vestra kust, och salterier för dess beredning hafva äfven uppstått i hundradetal, de utgöra för närvarande öfver 400, men någon synnerlig vinst af de ofantliga sillmassorna har icke tillfallit dem, som arbetat med sillen, emedan större delen af den sill, som erhållits, måst säljas till så lågt pris, att detta mången gång icke motsvarat arbetskostnaden. Orsaken härtill är tvifvels utan att söka i det förhållande, att denna stora mängd af salterier icke iakttaga enahanda förfaringssätt för sillens tillgodogörande. Hvert och ett af dem vill förskaffa sig så många tunnor saltad sill som möjligt, och med undantag för de större etablissemangen iakttagas icke

den omtanke, som erfordras vid saltningen för att erhålla en fullgod handelsvara. Härigenom har misstro uppkommit mot bohussillen, som flera år varit nästan osäljbar och måst till underpris föryttras till norska sill-saltare, hvilka efter sillens ompackning och utgallring af de sämre exemplaren låtit sillen utgå i marknaden såsom norsk vara, då den äfven betingat vanliga priset för norsk sill.

Saknaden af kommunikationer för sillens transporterande till de större handelsplatserna har äfven bidragit att förringa fördelarne, som bort vara förenade med sillfisket, enär årligen många tusentals tunnor sill måst säljas som gödningsämne för 25 till 30 öre per hektoliter.

Enligt mitt förmenande är det bohuslänska sillfisket af så stor nationalekonomisk betydelse, att det är statens oafvisliga pligt att på ett eller annat sätt söka leda sillfiskeindustrien i de rätta hjulspåren. Under förra århundradets stora sillfiske öfvervakades sillens inpackning vid salterierna af i statens tjänst anställda sillvrakare, men huruvida sådana tjänstemän kunna vara lämpliga för vår tid, vågar jag icke afgöra.

Emellertid och som jag, enligt hvad jag här ofvan antydt, hyser den åsigt, att åtgärder böra från statens sida vidtagas för att den stora nationalrikedom, som bohuslänska sillfisket representerar, må komma att medföra större nytta för landet än hittills varit förhållandet, vågar jag härmed vördsamt föreslå,

att Riksdagen behagade bevilja ett anslag af 8,000 kronor eller det mindre belopp, som kan anses tillräckligt, att användas till arfvoden åt en komité, som skulle erhålla uppdrag att undersöka anledningen till de missgynnande konjunkturen, hvarmed den bohuslänska sillfiskebedriften tryckes, samt att afgifva förslag till de åtgärder, som böra ifrågakomma för afhjelpandet af sagda ogynnsamma förhållanden.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 27 januari 1890.

F. D. Carlborg.